

РОЗДІЛ 7

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

УДК 343.13

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИХОВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

Брус І.І.,
провідний науковий співробітник
Науково-дослідного інституту
Національна академія прокуратури України

У даній науковій праці висвітлені окремі теоретико-методологічні питання щодо правової регламентації виховної діяльності в органах прокуратури України з урахуванням європейських стандартів. У представленій науковій статті проведений ретельний аналіз нормативно-правової бази, що почасти врегульовує виховну діяльність в органах прокуратури на ґрунті нового Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.).

Ключові слова: виховна діяльність, виховний вплив, виховна робота, правове забезпечення, міжнародні стандарти, прокурор.

Брус И.И. / ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ВОСПИТАТЕЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРЫ УКРАИНЫ / Национальная академия прокуратуры Украины, Украина

В данной научной работе раскрыты отдельные теоретико-методологические вопросы относительно правовой регламентации воспитательной деятельности в органах прокуратуры Украины с учетом европейских стандартов. В представленной научной работе проведен тщательный анализ нормативно-правовой базы, которая частично регулирует воспитательную деятельность в органах прокуратуры на основе нового Закона Украины «О прокуратуре» (2014 г.).

Ключевые слова: воспитательная деятельность, воспитательное влияние, воспитательная работа, правовое обеспечение, международные стандарты, прокурор.

Brus I.I. / THE LEGAL SUPPORT OF EDUCATIONAL ACTIVITY IN THE UKRAINIAN PROSECUTOR'S OFFICE / National prosecution academy of Ukraine, Ukraine

The separate theoretical and methodological issues related to the legal regulation of educational activities in the Prosecutor's office of Ukraine in accordance with European standards are listed in this research work. The thorough analysis of the regulatory framework, partly regulates educational activities in the prosecution on the grounds of the new Law of Ukraine «On Prosecutor's office» (2014) is conducted in the presented research paper.

Current setup documents on the organization of educational activities in the Prosecutor's office of Ukraine have certain disadvantages associated with the neglect of their socio-psychological and conflicting aspects, and the lack of a systemic approach to educational work with the prosecution team, including in the National prosecution academy of Ukraine. Now this work is dispersed about the areas, entities, functions, and therefore it doesn't meet the requirements of integrity, comprehensiveness and focus, doesn't unite by a common idea of the formation of the modern European model of the educated worker prosecutors as a professional with high national stance, which impersonates professional morality and culture.

It is advisable to highlight the following areas from improvement of the categorical and the legal regulation of educational activities in the Prosecutor's office of Ukraine: the same term in different regulations must correspond to the legal concept and it shouldn't define by one term different legal categories; legal provision is broader than legal regulation, because it can contain both conceptual and normative content of the used terminology; conducting surveys to determine the effectiveness of the existing legal regulation of educational activity in the organs and units of the Prosecutor's office, the understanding of the mechanism of the legal rules' impact on the objects of professional interest, and improvement of certain legal and regulatory procedures; clear organization of normative work in the field of optimization interim educational functions of the prosecution is required, and enforcement of uniform organizational and methodological principles of educational activity, the rules of legal technique; further improvement of legal regulation in the investigated sphere.

Key words: educational activity, educational influence, education, legal support, international standards, prosecutor.

Ефективна реалізація функцій і завдань, покладених на органи прокуратури України, потребує наявності досконалої законодавчої бази, у тому числі в сфері виховної діяльності. Як слушно зазначив В. Селіванов, правовим регулюванням охоплюються різні сторони суспільного життя, натомість юридичної форми набувають лише основні та найважливіші види суспільних відносин у різних сферах людської діяльності, які потребують не просто законодавчої форми, а її змістовної правової наповненості [1, с. 14]. Незважаючи на загально визнану важливість права як регулятора суспільних відносин, сам термін «правове регулювання» не знайшов однозначного трактування в науковій юридичній літературі. Правове регулювання виховної діяльності в системі органів прокуратури є радше управлінською функцією спеціальних управлінських органів, внаслідок реалізації якої поведін-

ка суб'єктів і об'єктів вихованого, процесу чи-то виховного впливу, приводиться у відповідність до вимог норм права.

Метою статті є теоретико-методологічний аналіз правового забезпечення виховної діяльності в органах прокуратури України з урахуванням європейського (міжнародного) досвіду. Завданням означеної наукової праці є: дослідження повноти правової регламентації виховної діяльності в органах прокуратури України та виокремлення на цьому ґрунті об'єктивних прогалин законодавчого, нормативного врегулювання у цій царині.

Окремим організаційно-теоретичним аспектам правового забезпечення виховної діяльності в органах прокуратури присвячені роботи А. Пшонки, В. Дерев'янка, Л. Грицаєнка, В. Сухоноса, М. Косюти, Г. Середи І. Озерського, Є. Поповича, М. Якимчука та інших вче-

них, водночас комплексний, структурний аналіз означеної проблеми з прийняттям нового Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.) та урахуванням міжнародного досвіду, лишаються поза увагою. У зв'язку з наведеним є актуальною необхідність дослідження теоретико-методологічних аспектів правового врегулювання виховної діяльності в органах прокуратури України.

Сутність правового регулювання виховної діяльності полягає в упорядкуванні, за допомогою нормотворчої і правозастосовної діяльності уповноважених органів та посадових осіб, тих сторін процесу виховання та виховного впливу особистості прокурорського працівника чи студента, слухача, аспіранта, докторанта НАПУ, які відбивають загальносуспільну волю, потреби й інтереси в реалізації прав і свобод особи на виховання і професійну підготовку, забезпечують сталість і надійність як практичної діяльності, так і навчально-виховного процесу.

Якщо конкретно, то виховна діяльність в органах прокуратури України регламентується розгалуженою нормативно-правовою базою, що складається з різних за юридичною силою і характером нормативно-правових актів. Слід наголосити, що згідно п. 14 ст. 92 Конституції України, організація і діяльність прокуратури визначаються винятково законами України. Щодо органів прокуратури, то така вимога виписана у ст. 123 Конституції України у розділі VII «Прокуратура» [2]. З цього слідує, що будь-яка діяльність органів прокуратури, її умови, порядок, послідовність дій, повноваження повинні регламентуватися винятково законом, тобто, як підкреслює В. Сухонос, «отримати процесуально виражену форму» [3, с. 233].

Втім, багато сторін діяльності органів прокуратури врегульовано не на рівні закону, а лише на рівні різних підзаконних (галузевих) актів, в основному наказами, інструкціями, положеннями, правилами, вказівками, методичними рекомендаціями Генерального прокурора України та його заступників. Таке становище, на думку вченого, пояснюється неповнотою Закону України «Про прокуратуру», а це, у свою чергу, є наслідком недостатнього теоретичного осмислення суті та форм процесуальної діяльності прокуратури [3, с. 233]. Підтримуючи позицію І. Озерського, вважаємо, що узгодженість (співвідношення) відомчих нормативно-правових актів і чинного законодавства забезпечується двома способами: по-перше, встановленням кожного державному (правоохоронному) органу чітких меж його правотворчої діяльності; по-друге, послідовним проведенням ієрархічного зв'язку між відомчими нормативно-правовими актами та чинними Законами України у сфері регулювання діяльності органів [4, с. 22].

Тож варто перейти до аналізу окремих нормативно-правових актів, що частково врегульовують виховну діяльність в органах прокуратури України. Насамперед розглянемо окремі норми Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.) [5]. Так, у ст. 3 «Засади діяльності прокуратури» виховна діяльність органів прокуратури представлена одним з основних принципів прокуратури, що виходить із змісту п. 10 означеної норми, де виписано про неухильне дотримання вимог професійної етики та поведінки. Більш того, у п. 4 ч. 4 ст. 19 Закону визначено обов'язок прокурора додержуватися правил прокурорської етики, зокрема не допускати поведінки, яка дискредитує його як представника прокуратури та може зашкодити авторитету прокуратури. А надто відрадно, що п. 5 ч. 4 ст. 19 Закону покладає на прокурорів обов'язок щорічно проходити таємну перевірку доброчесності.

До речі, заява за результатами проведеної перевірки доброчесності прокурора, внаслідок якої встановлено вчинення дисциплінарного проступку, є обов'язковою підставою для відкриття дисциплінарного провадження

щодо прокурора (ч. 3 ст. 46 Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.)) та згідно ч. 4. «Положення про преміювання працівників органів прокуратури України» (2006 р.) не виплачується премія за місяць, у якому накладено дисциплінарне стягнення [6]. Варто нагадати, що дисциплінарним провадженням вважається процедура розгляду Кваліфікаційно-дисциплінарною комісією прокурорів скарги (заяви), в якій містяться відомості про вчинення прокурором дисциплінарного проступку (ч. 1 ст. 45 Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.)). Між іншим прийняте рішення Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів за результатами розгляду дисциплінарного провадження оприлюднюється на її веб-сайті у семиденний строк (ч. 9 ст. 48 Закону), що безумовно слугує профілактично-виховним впливом на прокурорських працівників, оскільки може викликати власне відчуття сорому та відрази з боку колег і націлити на недопущення подібних ганебних вчинків.

Однак, важливим підсиленням Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.) у виховному аспекті було б доповнення ч. 1 ст. 43 розділу VI «Дисциплінарна відповідальність прокурора» словами: «Дисципліна в органах прокуратури має досягатися вихованням у прокурорсько-слідчих працівників високих моральних і ділових якостей, свідомого ставлення до виконання професійних обов'язків». Також, вважаємо за необхідне у ч. 4 ст. 19 «Загальні права та обов'язки прокурора» виписати додатково ще й обов'язки, що оптимізують саме виховну діяльність органів прокуратури, наприклад додати п. 5 у такій редакції: « – сприяти керівництву у зміцненні дисципліни та забезпеченні статутного порядку, виявляти повагу до керівників, старших по службі і за класним чином, додержуватися правил носіння встановленої форми одягу, стежити за охайністю зовнішнього вигляду».

Дещо недосконалою виглядає й норма ст. 27 («Вимоги до кандидатів на посаду прокурора») Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.), що ставить вимоги до кандидата на посаду прокурора, оскільки залишено поза увагою акцент на високоморальні норми поведінки прокурора та нагадування останньому про вимогу бути гідним довіри народу України. Тож, нами пропонується додати до ч. 1 означеної статті наступний текст: «Прокурором може бути громадянин України, який вирішив присвятити своє життя службі в органах прокуратури, добровільно бере на себе обов'язок служити закону, виконувати вимоги Присяги, додержуватись високоморальних норм поведінки. Працівник органів прокуратури повинен постійно пам'ятати, що він є представником влади, і бути гідним довіри народу».

Так щодо «Присяги прокурорського працівника» (далі – Присяга), то вона теж потребує певного нормативно-текстуального удосконалення, адже її існуючий текст, що закріплений у ст. 36 Закону України «Про прокуратуру» (2014 р.) сформульований надто абстрактно. Вчені І. Озерський [7, с. 338] та В. Дерев'яно [8, с. 174] наголошують, що прийняття працівником органів прокуратури присяги на вірність службовому обов'язку та вірності народові України є не менш важливим засобом виховного мобілізуючого впливу.

В тексті Присяги, як слушно відзначив І. Озерський, нічого не зазначено про дисциплінованість працівників, про примноження кращих традицій, про невідступність, про збереження державної і службової таємниці, про підвищення рівня культури, про функціональні обов'язки тощо. Також жодного разу, враховуючи, що це публічна присяга, не вживається заклик «клянусь...», а відтак про який тут патріотизм може йтися та й психологічно така промова навряд чи викарбується у свідомості особи, яка її проголошує. Тож існуючий текст Присяги навряд чи може слугувати взірцем для наслідування прокурорами проголошених змістовних текстуальних конструкцій,

оскільки у сукупності останні полишають поза увагою виховний аспект.

На жаль, в органах прокуратури ще мають місце факти вчинення прокурорами та слідчими злочинів, пов'язаних із хабарництвом та зловживанням службовим становищем. Недаремно у рішеннях колегії ГПУ зазначено, що в органах прокуратури першочергової уваги потребує профілактично-виховна робота з особовим складом [9]. У розрізі цього зроблений акцент і у рішенні колегії ГПУ від 25 грудня 2013 р., адже у ньому наголошено, що робота з питань кадрового забезпечення має бути націлена на дотримання працівниками прокурорської етики. Наразі слід згадати і рішення колегії ГПУ від 15 квітня 2008 р. [10] та 23 жовтня 2009 р. [9], де зверталася увага на комплектування органів прокуратури якісним складом її працівників з бездоганною репутацією, поставлено акцент знову ж таки на проведення профілактично-виховної роботи з кадрами.

Також, не виключений виховний зміст і в Наказ Генерального прокурора «Про організацію інформування суспільства щодо діяльності органів прокуратури України» (2014 р.) № 11, в п. 1 якого зазначено, що прокурорам всіх рівнів прокуратур необхідно забезпечити належну реалізацію визначеного Законом України «Про прокуратуру» принципу гласності діяльності як одного з дієвих засобів зміцнення законності та формування довіри до органів прокуратури України [11].

Недаремно у п. 6.13 рішення колегії Генеральної прокуратури України на відділ зв'язків із засобами масової інформації Генеральної прокуратури України спільно з прес-службами прокуратур обласного рівня покладено вжити заходів щодо висвітлення результатів діяльності органів прокуратури у місцевих засобах масової інформації та «Віснику прокуратури», а також підвищення методичної та морально-виховної ролі журналу [12]. Таке положення відображено й на рівні Закону, оскільки у ст. 6 («Інформування про діяльність прокуратури»), зазначено, органи прокуратури не менш як двічі на рік інформують суспільство про свою діяльність шляхом повідомлень у засобах масової інформації (ч. 1). До того ж інформація про діяльність прокуратури оприлюднюється у загальнодержавних та місцевих друкованих засобах масової інформації і на офіційних веб-сайтах органів прокуратури (ч. 4).

З метою удосконалення організації роботи з реалізації принципу гласності, формування у суспільстві об'єктивної громадської думки про діяльність органів прокуратури, підвищення фахового рівня працівників прокуратури, а також опублікування робіт наукового та аналітичного характеру, відповідно до Законів України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» та Закону України «Про прокуратуру» організовано розповсюдження загальнодержавного фахового юридичного журналу «Вісник прокуратури» серед прокурорсько-слідчих працівників (п.2.2.) [13].

Гласність в роботі прокуратури, на слухну думку вчених НАПУ, «дає можливість впливати на формування суспільної думки щодо правопорушень і правопорушників, а також на правосвідомість інших людей, підвищуючи їх правову культуру. У свою чергу, це позитивно сприяє ефективності попередження правопорушень, створення режиму законності в суспільстві, допомагає вихованню у громадян відповідального ставлення до своїх обов'язків, поваги до законів і норм моралі» [14, с. 32].

Звернено увагу на забезпечення принципу гласності і в одному з рішень колегії Генеральної прокуратури України від 18 грудня 2012 р., де рекомендується налагодити

взаємодію із засобами масової інформації, котра сприятиме формуванню об'єктивної суспільної думки щодо реального впливу прокуратури на зміцнення законності, підвищення її авторитету [15].

Вважаємо, що важливим свідченням сприйняття прокуратурою України міжнародних стандартів є приєднання у 2008 р. НАПУ до Лісабонської мережі, яка об'єднує заклади держав Європи, що здійснюють підготовку та підвищення кваліфікації прокурорів. «Перспективи розвитку цієї мережі», як зазначив Г. Серeda «є важливими в контексті європейських інтеграційних процесів, вироблення єдиних стандартів підготовки та підвищення кваліфікації кадрів» [16, с. 4].

Втім, як зазначає В. Касько, характерним для законодавства України у зазначеній сфері є те, що ці міжнародні стандарти мають в основному матеріальний характер і не забезпечують системного регулювання процедур підготовки та виконання в Україні запитів про правову допомогу [17, с. 81]. Тож, як слушно наголосили Ю. Шемшученко та Г. Мурашин «у сучасних умовах євроінтеграції бажано, щоб законодавство про прокуратуру належним чином узгоджувалось із законодавством країн Європи як у смислового, так і в нормативно-визначальному аспектах» [18, с. 10].

Доцільно буде згадати і про міжнародні стандарти морально-етичних норм поведінки прокурорських працівників у контексті виховної (напрацьованої практикою) функції прокуратури. Так, 23 квітня 1999 р. Міжнародною асоціацією прокурорів, на основі керівних принципів щодо ролі прокурорів, які були затверджені на Восьмому конгресі ООН щодо запобігання злочинності та поведіння з правопорушниками у Гавані в 1990 р., були прийняті «Стандарти професійної відповідальності, основні обов'язки та права прокурорів» [19].

Тож, означені керівні принципи (стандарти) вимагають від прокурорів: повсякчасно підтримувати честь і гідність своєї професії; завжди поводитись професійно, дотримуватись законів, а також правил і етичних норм своєї професії; постійно дотримуватись найвищих стандартів чесності та старанності; завжди бути добре поінформованим і стежити за змінами у законодавстві, що мають відношення до їх діяльності; прагнути бути послідовними, незалежними та неупередженими; завжди захищати право обвинуваченої особи на справедливий судовий розгляд, зокрема переконуватись, що свідчення на користь обвинуваченого відбувається згідно із законом та вимогами щодо справедливого судового розгляду; завжди служити громадським інтересам та захищати їх; поважати, захищати і обстоювати загальні принципи людської гідності і права людини.

Таким чином, доцільно виділити такі напрямки з удосконалення правового регулювання виховної діяльності в органах прокуратури України, а саме: правовому поняттю повинен відповідати єдиний термін у різних нормативних актах, а різні правові категорії не слід визначати одним терміном; правове забезпечення є ширшим, аніж правове регулювання, оскільки може містити й понятійно-нормативний зміст використаної у ньому термінології; узгодження галузевих нормативно-правових актів Генеральної прокуратури України з основними та галузевими чинними Законами України; проведення соціологічних досліджень з метою визначення ефективності чинної правової регламентації виховної діяльності в органах та підрозділах прокуратури, а також удосконалення певних правовідносин і нормативних процедур; необхідною є чітка організація нормотворчої роботи у сфері оптимізації забезпечувальної виховної функції органів прокуратури; здійснення систематизації нормативно-правових актів органів прокуратури, що регламентують виховну діяльність і, як результат, підготовка та публікація збірника у цьому напрямку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Селіванов В. М. Правова реформа : методологія дослідження фундаментальних проблем юридичної науки / В. М. Селіванов // Вісник Академії правових наук. – 1998. – № 4. – С. 3–17.
2. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 року № 254 к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Сухонос В. В. Прокуратура в механізмі української держави : проблеми теорії та практики : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.10 / Віктор Володимирович Сухонос. – Київ, 2009. – 462 с.
4. Озерський І. В. Наукові засади організаційно-правового та психологічного забезпечення діяльності органів прокуратури : [монографія] / І. В. Озерський. – Полтава : Полтавський літератор, 2010. – 488 с.
5. Про прокуратуру : Закон України прийнятий від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>
6. Про затвердження Положення про преміювання працівників органів прокуратури України : Наказ Генерального прокурора України від 20 березня 2006 року № 623 ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua>.
7. Озерський І. В. Правові та психологічні засади прокурорської діяльності : дис. ... доктора юрид. наук : 19.00.06 / Ігор Володимирович Озерський. – К., 2011. – 664 с.
8. Дерев'яно В. В. Організаційно-правові засади роботи з кадрами в органах прокуратури України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Вікторія Вікторівна Дерев'яно. – К., 2012. – 664 с.
9. Про стан кадрового забезпечення органів прокуратури, заходи щодо посилення виховної роботи з прокурорсько-слідчими працівниками, а також результати перевірки з цих та інших питань у прокуратурі Київської області : Рішення колегії Генеральної прокуратури України від 23 жовтня 2009 року // Україна. Генеральна прокуратура. – К., 2009. – 7 с.
10. Щодо стану роботи з добору, розстановки, професійної підготовки та виховання кадрів : Рішення колегії Генеральної прокуратури України від 15 квітня 2008 року. – К., 2008. – 9 с.
11. Про організацію інформування суспільства щодо діяльності органів прокуратури України : Наказ Генерального прокурора України від 30 серпня 2014 року № 11 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua>.
12. Про підсумки роботи органів прокуратури України у 2011 році та заходи, спрямовані на покращання їх діяльності, основні завдання на наступний період : Рішення розширеного засідання колегії Генеральної прокуратури України від 22 грудня 2011 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/kolegiy2011.html>.
13. Щодо офіційного друкованого видання Генеральної прокуратури України : Наказ Генерального прокурора України № 38 від 19 квітня 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua>.
14. Основи прокурорської діяльності : навчальний посібник / (Уклад. Литвак О. М., Матвієць А. А., Подкопаєв С. В., Толочко О. М., Шумський П. В.) / За ред. проф. Литвака О. М. – Дрогобич : Просвіт, 2012. – 176 с.
15. Про підсумки роботи органів прокуратури України у 2012 році та заходи, спрямовані на підвищення ефективності їх діяльності, основні завдання на наступний період : Рішення розширеного засідання колегії Генеральної прокуратури України від 18 грудня 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/kolegiy2012.html>.
16. Серeda Г. Європейська модель підготовки кадрів / Григорій Серeda // Голос України. – 2009. – 30 січня (№ 16). – С. 4.
17. Касько В. Застосування механізмів взаємної правової допомоги у відносинах правоохоронних органів України з компетентними установами Польщі, Росії і Туреччини у сфері протидії торгівлі людьми та можливий шляхи оптимізації співпраці / В. Касько // Вісник прокуратури. – К., 2008. – № 6. – С. 80–90.
18. Шемшученко Ю. Прокуратура України : шляхи реформування в аспекті входження у Європейський правовий простір / Ю. Шемшученко, Г. Мурашин // Вісник національної академії прокуратури України. – К., 2006. – № 4. – С. 5–11.
19. Стандарти професійної відповідальності, основні обов'язки та права прокурорів від 23 квітня 1999 року Міжнародною Асоціацією Прокурорів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.iap-az.net/standarti.html>.

УДК 342.92

ЩОДО ФУНКЦІЙ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЯК СУБ'ЄКТІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Ковбас І.В.,
к.ю.н., доцент кафедри конституційного, адміністративного
та фінансового права юридичного факультету імені Юрія Федьковича
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

У статті розкриваються основні підходи до визначення функцій органів місцевого самоврядування у теорії права та адміністративному праві. Проаналізовано ряд наукових підходів до визначення змісту «функція органів місцевого самоврядування», а також досліджено його правову природу.

Ключові слова: місьцеве самоврядування, орган місцевого самоврядування, функції органів місцевого самоврядування, публічна адміністрація, публічне управління, громадський контроль.

Kovbas I.V. / O FUNKCIYAH ORGANOV MESTNOGO SAМОУПРАВЛЕНИЯ КАК СУБЪЕКТОВ АДМИНИСТРАТИВНОГО ПРАВА / Черно-вицкий национальный университет имени Юрия Федьковича, Украина

В статье раскрываются основные подходы к определению функций органов местного самоуправления в теории права и административном праве. Проанализирован ряд научных подходов к определению содержания понятия «функция органов местного самоуправления», а также исследована его правовая природа.

Ключевые слова: местное самоуправление, орган местного самоуправления, функции органов местного самоуправления, публичная администрация, публичное управление, общественный контроль.

Kovbas I.V. / AS FOR THE FUNCTIONS OF LOCAL GOVERNMENTS AS SUBJECTS OF ADMINISTRATIVE LAW / Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University, Ukraine

By conducting theoretical analysis functions of local governments, the study of the legislative framework governing the activities of local authorities, identify gaps in their functioning. Analysis of the current state of theoretical and practical issues of development functions of local governments makes it possible to identify some problematic aspects to be addressed and propose solutions.

Under these conditions paramount importance of existing legislation that establishes the objectives and functions of local government, the nature of relationships with other agencies. Despite the significant number of publications in the field are outlined, and the problem of determining the law on local government functions remains unexplored and complex causes the existence of difficulties for the normal functioning of local government. In the article the main approaches to the definition of the functions of local government in the theory of law and administrative law. Analyzed a number of scientific approaches to determining the content «function of local government» and explored its legal nature.

Separately, the author draws attention to public control in public administration, because of the public control authority receives feedback from the public and can adjust their actions in response to the needs and interests of residents.

Key words: local government, local authority functions of local government, public administration, public administration, public control.